

ΜΙΚΡΑ ΕΛΕΓΕΙΑ

βήματα φωνές και οίγη
μέσ' τὰ βάθη τοῦ Χειμῶνα

α΄,

Μέσ' στὸ σούρουπο τὸ μαῦρο,
τὶ προσμένω ἐγὼ γιὰ νάβρω!

Μιὰ ψυχὴ ποὺ κλαίει μονάχη,
τὸν καημὸ της ποιὸς δὲ θᾶχει!

Κι' ἓνα φύλλο μαδημένο,
στέζει μόνο τὸ καημένο.

Κι' ἓνα ἀστέρι ποὺ νυστάζει,
τὸ κοιτάζει καὶ τρομάζει.

β΄.

Μέσ' στὸ ἄγριο μεσονύχτι,
μιὰ φωνὴ βαθιὰ γροικήθη!

Ἔνας ἄνθρωπος ποὺ πάει
μοναχός, τὶ νὰ ζητάει;

Ἄσκιὰ τὸ ξέρει μόνη,
ποῦ πηγαίνει ποῦ νυχτώνει.

Ἡ σκιὰ καὶ τὸ φεγγάρι
ποῦ τοῦ δώσαν τέτοια χάρη!»

γ΄.

Μέσ' στὸ ἄγριο μεσονύχτι,
ποιὰ ψυχὴ δὲν ἐπλανήθη;

Ποιά ψυχὴ δὲν εἶδε πέρα,
μὴ χαράζει ἄσπρη μέρα ;

Γιὰ νὰ βρεῖ λουλούδια μῦρα,
νὰ χαρεῖ καινούργια μοῖρα !

Γιὰ νὰ βρεῖ τὸ ριζικό της
τὸν καημὸν τότε δικό της !

δ'.

Μέσ' στὸ σούρουπο τὸ μαῦρο
τί προσμένω ἐγὼ γιὰ νᾶβρω !

Ὅλα τ' ἄπυε τὸ σκοτάδι,
πὸν τὰ βρῆκε ἀργὰ τὸ βράδι

ἔξ' ἀπὸ τὴν ἄσπρη χώρα,
νὰ τὰ δέρνει μαύρη μπόρα.

Καὶ τὸ δέντρο καὶ τὸ φύλλο,
καὶ τὸν ἄστεγο τὸ σκύλο !

ε'.

Μέσ' στὸ ἄγριο μεσονύχτι,
μὰ φωνὴ δὲν ἐκοιμήθη.

Ἄγρουπνάει καὶ πονάει,
μὲ τ' ἀγέρι πὸν γυρνάει.

Ἄ ! τ' ἀγέρι πὸν γυρνάει,
τὶ καλὰ δὲν τοῦ ξυπνάει !

Ναί ! τοῦ λέει πῶς θαρδοῦνε,
ὄλα ἐκεῖνα πὸν μεθοῦνε — —

Κι' ἔτσι πάει ἀλαφρωμένος,
ὁ διαβάτης ὁ θλιμμένος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΔΡΙΒΑΣ